

Dosarul nr. 3ra-154/22

2-19185133-01-3ra-15022022

Prima instanță: Judecătoria Chișinău, sediul Râșcani (jud. T. Avasiloaie)

Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (A. Minciuna, V. Clima, E. Palanciuc)

ÎNCHEIERE

13 aprilie 2022

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecătorul
Judecătorii

Ala Cobăneanu
Iurie Bejenaru
Aliona Miron

examinând admisibilitatea recursului depus de avocatul Andrei Mațco, în interesele SRL „Mivaro-Grup”,

în cauza de contencios administrativ, la cererea de chemare în judecată depusă de SRL „Mivaro-Grup” împotriva Biroului Vamal Centru cu privire la anularea actului de audit postvămuire, deciziei de regularizare și răspunsului la cererea prealabilă,

împotriva deciziei din 17 noiembrie 2021 a Curții de Apel Chișinău prin care s-a respins cererea de apel înaintată de SRL „Mivaro-Grup” și s-a menținut hotărârea din 21 decembrie 2020 a Judecătoriei Chișinău, sediul Râșcani,

c o n s t a t ă:

La 20 noiembrie 2019, SRL „Mivaro-Grup”, a înaintat în instanța de contencios administrativ acțiune împotriva Biroului Vamal Centru cu privire la anularea actului de audit postvămuire nr.xxx din 19 septembrie 2019, deciziei de regularizare nr.xxx din 10 octombrie 2019 și răspunsului la cererea prealabilă nr.28/11-18372 din 06 noiembrie 2019, precum și încasarea cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii depuse a relatat că, la 09 septembrie 2019, de către Biroul Vamal Centru a fost întocmit procesul-verbal de examinare preliminară a rezultatelor auditului postvămuire nr.xxx, pe marginea căruia de către SRL „Mivaro Grup” au fost prezentate în scris precizări și obiecții. La 19 septembrie 2019, de către Biroul Vamal Centru a fost întocmit Actul de audit postvămuire nr. xxx, care i-a fost adus la cunoștința reclamantului, contra semnătură, la 24 septembrie 2019. Actul menționat a fost contestat în termenul prevăzut de art. 202/4 alin. (2) lit. e) Cod Vamal, însă, fără a primi careva răspuns pe marginea contestației depuse. La 10 octombrie 2019, Biroul Vamal Centru a emis decizia de regularizare nr. xxx prin care Societății cu Răspundere Limitată „Mivaro Grup”, i-a fost calculat suplimentar și transmis spre plată suma totală de 11137,10 lei, dintre care obligații vamale în sumă de 9535,35 lei și penalități în mărime de 1601,74 lei.

Reclamanta a invocat că decizia de regularizare nr. xxx din 10 octombrie 2019, primită la 11 octombrie 2019, este una vădit neîntemeiat împreună cu constatările și rezultatele controlului efectuat în baza actului de audit postvămuire nr. xxx din 19 septembrie 2019, conținând un viciu deosebit de grav, fiind admise și încălcări ale

procedurii emiterii actelor administrative individuale care în mod indiscutabil duce la nulitatea actului administrativ individual nefavorabil contestat.

Referitor la poziția sa în privința Actului de audit postvămuire nr. xxx din 19 septembrie 2019, a explicat că la emiterea acestuia nu au fost examinate în mod obiectiv și legal documentele justificative prezentate inspectorilor-controlori și nu au fost reținute circumstanțele importului efectuat pe perioada supusă controlului (anul 2018).

În aceeași ordine de idei, a accentuat că la momentul perfectării, verificării și validării (aplicării liberului de vamă) declarațiilor vamale de import, s-a verificat corectitudinea și plenitudinea determinării valorii în vamă a mărfii. Organul vamal a ajuns la concluzia că, actele prezentate de către SRL „Mivaro Grup”, au fost suficiente pentru confirmarea valorii în vamă a mărfii anunțate, fiind calculate și achitate integral toate drepturile de import, fără a avea careva obiecții.

A atras atenția că pe parcursul controlului postvămuire efectuat de către toți transportatorii care au prestat servicii de transportare a mărfurilor importate pentru SRL „Mivaro Grup”, au confirmat în scris care a fost prețul/cheltuielile pentru prestarea serviciului de transport. Or, serviciile de transport s-au prestat de companiile de transport din Republica Moldova, care deja făcând transportul internațional de mărfuri pentru alte companii, la întoarcere în Republica Moldova, fără a avea careva marfă/încărcătură, au prestat servicii de transport Societății cu Răspundere Limitată „Mivaro Grup”, prin încărcarea de la Iași a mărfii respective.

La acest capitol, reclamanta a comunicat că aceste informații și confirmări scrise suplimentar le-au fost prezentate inspectorilor-controlori din cadrul Biroului Vamal Centru, precum le-au și fost prezentat de către firmele transportatoare, fapt confirmat în actul de Audit postvămuire nr. xxx din 19 septembrie 2019, respectiv, determinarea și fixarea prețului pentru prestarea serviciilor de transport internațional efectiv suportat per rută a fost determinat anume de firma transportatoare, dar nu de SRL „Mivaro Grup”.

Totodată, reclamanta a accentuat în mod repetat că punctul de pornire a transportatorului nu a fost din Republica Moldova spre Iași și vice-versa, ci doar de la Iași spre Chișinău/Moldova, când mijlocul de transport se reîntoarce în Republica Moldova, fără a avea careva marfă/încărcătură și respectiv, determinarea și calcularea costului privind serviciile de transport reflectate de către SRL „Mivaro Grup”, în documentele vamal-fiscale supuse auditului sunt obiective și reale, fiind reconfirmate și de transportatori, fără a fi depistate careva divergențe cu datele indicate în declarațiile vamale verificate.

La fel, a mai invocat că, la emiterea deciziei de regularizare contestată, nu a fost respectată procedura obligatorie de emiterie a actelor administrative potrivit art. 118 alin. (1)-(3), art. 120 alin. (1) lit. f) Cod administrativ. Astfel, la emiterea deciziei de regularizare nr. xxx din 10.10.2019, în mod incontestabil a fost admis un viciu deosebit de grav și care în consecință duce la nulitatea actelor administrative contestate.

Reclamanta a comunicat că, la 18 octombrie 2019, luând în considerare încălcările admise de către pârât la adoptarea actelor administrative contestate, în baza art. 164 Cod administrativ, la organul ierarhic superior (Serviciul Vamal al Republicii Moldova) a fost depusă cerere prealabilă cu număr de intrare 27707, însă, prin răspunsul nr. 28/11-18372 din 06 noiembrie 2019 a Serviciului Vamal al Republicii Moldova, a fost respinsă cererea prealabilă.

Prin hotărârea din 21 decembrie 2020 a Judecătoriei Chișinău, sediul Râșcani a fost respinsă acțiunea în contencios administrativ înaintată de SRL „Mivaro Grup” împotriva Biroului Vamal Centru cu privire la anularea actului de audit postvămuire, deciziei de regularizare și răspunsului la cererea prealabilă.

La 29 decembrie 2020, SRL „Mivaro-Grup”, prin intermediul avocatului Andrei Mațco, a declarat apel nemotivat, iar la 21 mai 2021, apel motivat împotriva hotărârii din 21 decembrie 2020 a Judecătoriei Chișinău, sediul Râșcani, solicitând casarea hotărârii cu emiterea unei noi decizii privind admiterea acțiunii.

Prin decizia din 17 noiembrie 2021 a Curții de Apel Chișinău, a fost respinsă cererea de apel înaintată de SRL „Mivaro-Grup” și a fost menținută hotărârea din 21 decembrie 2020 a Judecătoriei Chișinău, sediul Râșcani.

În consolidarea soluției, s-a reținut că argumentele expuse în acțiunea depusă de SRL „Mivaro-Grup” au un caracter declarativ, fiind combătute prin înscrierile cauzei și normele legale aplicabile speței. Întrucât, în cadrul procedurii administrative și în procesul examinării cauzei de contencios administrativ s-a stabilit cert, pentru perioada supusă controlului (anul 2018), agentul economic SRL „Mivaro Grup”, a importat din România („Brikston Construction Solutions” SA) „cărămizi pentru construcții din argilă arsă: BRIKSTON BKS 25 (375*250*238) și BRIKSTON BKS 11.5 (500*115*238) clasificate la codul tarifar 69041000, în baza a 29 declarații vamale în regim vamal de import definitiv a mărfurilor străine, în cantitate de 636880 kg (fiecare transport având încărcătura de aproximativ 21-22 tone), cu valoarea în vamă de 839092,49 lei, la condițiile de livrare FCA Iași, declarând cheltuieli de transport 67901,20 lei. Iar din materialul probator, se atestă că pe parcursul efectuării controlului au fost examinate prin contrapunere datele din declarațiile vamale menționate și actele de însoțire, cum ar fi contractul - comandă în care se indică prețul serviciilor de transport internațional (RO „Iași” - MD „Chișinău”) acordate.

Totodată, la caz, s-au identificat 26 tranzacții vămuite la importul mărfurilor în baza declarațiilor vamale cu numerele: xxx din 07.02.2018; xxx din 09.02.2018; xxx din 04.04.2018; xxx din 23.04.2018; xxx din 22.05.2018; xxx din 07.06.2018; xxx din 27.06.2018; xxx din 16.07.2018; xxx din 27.07.2018; xxx din 10.08.2018; xxx din 31.01.2018; xxx din 14.03.2018; xxx din 14.03.2018; xxx din 30.03.2018; xxx din 04.04.2018; xxx din 07.05.2018; xxx din 09.05.2018; xxx din 18.04.2018; xxx din 22.05.2018; xxx din 13.06.2018; xxx din 30.05.2018; xxx din 07.06.2018; xxx din 13.07.2018; xxx din 28.06.2018; xxx din 24.08.2018; xxx din 04.09.2018 (f.d. administrativ 24-33, vol.I).

În acest context, instanța de apel a atestat că, instanța de fond just a subliniat că în privința acestor declarații, a apărut riscul vizând corectitudinea declarării valorii în vamă a mărfurilor, și anume vămuirea mărfurilor cu elemente de valoare cu un nivel net inferior tranzacțiilor precedente/aceleiași perioade, la aceeași condiție de livrare, declarând 100 Euro fiecare pentru transportarea mărfurilor identice (similare) cu aceeași cantitate (21-22 tone) (f.d. administrativ 88-220, vol. II). Or, art. 11 alin. (1) din Legea nr. 1380 din 20.11.1997 cu privire la tariful vamal, indică că, la determinarea valorii în vamă a mărfii în baza valorii de tranzacție, se includ cheltuielile pentru transportul mărfii până la locul de introducere a mărfii pe teritoriul vamal: cheltuielile aferente asigurării; costul transportului; costul încărcării, descărcării și transbordării mărfii. Iar pct. 23 alin. (3) al Regulamentului privind modul de declarare a valorii în vamă a mărfurilor aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 974 din 15.08.2016, stabilește că, în cazul în care transportul este asigurat cu mijlocul

propriu sau închiriat al cumpărătorului, cheltuielile de transport până la locul de introducere se declară potrivit tarifului uzual, aplicat de regulă pentru aceleași moduri de transport.

În cazul în care aceste informații nu sânt disponibile, instanța a apreciat că cheltuielile de transport se calculează și se declară prin includerea următoarelor elemente: a) costul combustibilului și al lubrifianților pentru parcursul tur și/sau retur (cu includerea TVA aferente); b) costul autorizațiilor; c) cheltuielile legate de amortizarea mijlocului de transport (cap tractor și semiremorcă), raportate la fiecare zi de transportare; d) cheltuielile pentru salarizare și contribuții aferente; e) diurna și cazarea (după caz), calculate potrivit prevederilor Regulamentului cu privire la delegarea salariaților entităților din Republica Moldova, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr.10/2012; f) cheltuielile de asigurare obligatorie a mijlocului de transport, raportate la fiecare zi de transportare; g) cheltuielile de asigurare obligatorie pentru circulație în afara teritoriului Republicii Moldova, raportate la numărul de traversări; h) taxele pentru utilizarea drumurilor în afara teritoriului Republicii Moldova; i) cheltuielile pentru perfectarea vamală a mărfii în țara de export (după caz); j) cheltuielile pentru încărcare, descărcare și transbordare a mărfii, inclusiv cheltuielile pentru depozitare, pînă la locul de introducere pe teritoriul Republicii Moldova (după caz); k) costul asigurării mărfii (după caz); l) adaosul comercial de 5% din totalul cheltuielilor sus-menționate.

La acest capitol, instanța de apel a relevat că, examinând cheltuielile de transport în cadrul tranzacțiilor economice externe susmenționate, efectuate de către SRL „Mivaro Grup”, din România la condiția de livrare FCA Iași, mărfurile au fost livrate cu transport contractat cu companii din Republica Moldova, precum SRL „Cargo Trafic”, SRL „Elvetauto Export”, SRL „FrigoTransport”, SRL „Valvitrans Expediție”, fapt ce rezultă din fișele contului nr. 211 (f.d. administrativ 85-93, 94-105, vol. I). Iar astfel, instanța de fond întemeiat a reținut că, în cadrul controlului ulterior prin audit postvămuire, de către echipa de control în baza citațiilor au fost solicitate date și informații de la transportatorii vizați (SRL „Cargo Trafi”, SRL „Frigotransport”, SRL „Valvitrans Expediție” și SRL „Elvetauto Export”), cu privire la formarea costurilor serviciilor prestate per rută cu atașarea documentelor primare întru înregistrarea faptelor economice în evidența contabilă, care la rândul său au servit drept temei pentru eliberarea facturilor fiscale în adresa SRL „Mivaro Grup” (f.d. administrativ 198-199, 209-210, 240-241, 260-261, vol. I). Iar în urma răspunsurilor prezentate de către transportatorii nominalizați, de către Biroul Vamal Centru, au fost stabilite neconformități privind determinarea costului serviciilor de transport internațional efectiv suportat per rută, fapt ce rezultă din facturi fiscale, acte de predare-primire, contracte, ordine de plată (f. d. administrativ 106-207, vol.I).

Astfel, ținând cont de faptul că, la determinarea costului privind serviciile de transport, transportatorii nu au inclus în calculele prezentate așa indici cum ar fi: amortizarea mijlocului de transport, cheltuieli pentru combustibil, lubrifianți și uleiuri, cheltuieli pentru contribuțiile de asigurări sociale, cheltuieli pentru obținerea actelor permise în transportul internațional de mărfuri etc., Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții de Apel Chișinău, a atestat că nu sunt cuantificabile și obiective costurile stabilite de către transportatori.

La fel, Completul specializat a stabilit și faptul că, în cadrul controlului postvămuire, efectuat de către Biroul Vamal Centru, au fost examinate și alte importuri

cu condiția de livrare FCA Iași (România), pentru cantitățile (21-22 tone) de mărfuri identice (similare) ce au fost efectuate de alți destinatari rezidenți (SRL „Intersortrans”, SRL „RCA Grup”, SRL „Cargo Standard”, SRL „Valviurs-Prim”), în perioada analogică de timp, fiind stabilite valori de referință pentru cheltuieli de transport ce variază între 200 Euro - 450 Euro pentru cărămizi BRIKSTON BKS 25 (375*250*238) și respectiv între 190 Euro - 300 Euro pentru cărămizi BRIKSTON BKS 11.5 (500*115*238) pentru distanța analogică parcursă (f.d. administrativ 1-21, 22-28, 30-39, 40-86, vol. II). Iar, declararea cheltuielilor pentru transportul internațional de mărfuri pe itinerarul Iași (RO) - Chișinău (MD) în cazul tranzacțiilor vămuite în baza a 26 declarații vamale în sumă de 100 Euro fiecare, atestă faptul diminuării mărimii elementelor constitutive a valorii în vamă în coraport cu nivelul valorii declarate anterior atât de către SRL „Mivaro Grup” cât și de alți destinatari a mărfurilor identice (similare). Or, în cazul tranzacțiilor efectuate în baza declarațiilor vamale la import cu nr. 2070I83997 din 08 octombrie 2018, nr. 2070 I 83864 din 08 octombrie 2018 și nr. 2070I84930 din 10 octombrie 2018, SRL „Mivaro Grup”, a declarat organului vamal elemente de valoare 210 Euro într-un caz și 310 Euro, în alte două cazuri pentru cheltuieli de transport internațional de mărfuri (f.d. administrativ 155-174, 175- 177, vol.III).

Prin urmare, Completul judiciar a apreciat ca declarative argumentele apelantei precum că, determinarea și calcularea costului privind serviciile de transport reflectate de către SRL „Mivaro Grup”, în documentele vamal-fiscale supuse auditului sunt obiective și reale, fiind reconfirmate și de transportatori, fără a fi depistate careva divergențe cu datele indicate în declarațiile vamale verificate.

Astfel, Colegiul a subliniat că toate aceste circumstanțe luate în cumul, confirmă temeinicia și legalitatea deciziei Biroului Vamal Centru de regularizare nr. xxx din 10 octombrie 2019, iar dat fiind faptul că se atestă temeinicia emiterii deciziei de regularizare nominalizate, a fost apreciat ca legal și întemeiat și actul de audit postvămuire nr.xxx emis de către Biroul Vamal Centru, la 19 septembrie 2019, deoarece este un act pregătit care a stat la baza emiterii actului administrativ.

Completul judiciar, a respins ca fiind neîntemeiată critica apelantei precum că, instanța de fond nu a dat o apreciere corectă circumstanțelor cauzei.

Din considerentele enunțate, instanța de apel a concluzionat că prima instanța a examinat cauza sub toate aspectele, stabilind cu certitudine raportul juridic litigios, circumstanțele de fapt, caracteristicile raportului juridic litigios, legea materială ce guvernează raportul juridic, creând participanților la proces, condiții obiective și echitabile, pentru exercitarea drepturilor și obligațiilor procedurale, fapt ce se încadrează în asigurarea părților dreptul la un proces echitabil, garantat și asigurat prin art.6 al Convenției Europene pentru apărarea a Drepturilor Omului. Or, simpla nemulțumire a părților de soluția adoptată de instanțele inferioare, nu poate constitui motiv de admiterea a cererii de apel, dacă nu este invocat sau dacă din conținutul apelului nu se întrezărește vreunul din temeiurile de apel expres prevăzute de lege, iar prin prisma jurisprudenței CtEDO, apelul trebuie să fie efectiv, adică să fie capabil să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri.

În drept instanța a reținut art.art. 181¹, 127¹¹ alin. (1) lit. a), 127¹³ alin. (1), 202², 202³ alin. (1) lit. g) și alin. (2) lit.e), 202⁵ alin. (1), 202⁷ alin. (1), Cod vamal, art. 11 alin. (1) din Legea nr. 1380 din 20.11.1997 cu privire la tariful vamal, pct. 23 alin. (3) al Regulamentului

privind modul de declarare a valorii în vamă a mărfurilor aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 974 din 15.08.2016, art. 118, 119 și 120 Cod administrativ.

La 19 noiembrie 2021, SRL „Mivaro-Grup”, prin intermediul avocatului Andrei Mațco a depus recurs împotriva deciziei din 17 noiembrie 2021 a Curții de Apel Chișinău (f.d.127-128,136-138).

În susținerea cererii de recurs, reprezentantul recurentului a reiterat argumentele expuse la examinarea cauzei în fond și în apel.

Poziția sa recurentă și-a argumentat-o, invocând că hotărârea judecătorească este întemeiată dacă în ea sunt expuse toate circumstanțele care au importanță la soluționarea cauzei și care au fost verificate în ședința de judecată multilateral, complet și au fost elucidate probele privind circumstanțele constatate ale cauzei. Respectiv, conform jurisprudenței CtEDO instanța de apel, potrivit regulilor unui proces echitabil pornind de la aprecierea rolului determinant al concluziilor sale, are obligația să examineze efectiv problemele esențiale care îi sunt supuse aprecierii și să nu se limiteze doar la însușirea motivelor și concluziilor date de instanța inferioară (Hirro Balani c. Spaniei, nr. 18064/91 din 19 decembrie 1994 §27; Georgiadis c. Greciei nr.21522/93 din 29 mai 1997 §43).

Reieșind din limitele judecării apelului consfințite în normele enunțate, a constata că, contrar acestor prevederi, instanța de apel, judecând apelul, a trecut în mod superficial asupra circumstanțelor importante ale cauzei, fără a examina sub toate aspectele legalitatea și temeinicia hotărârii supuse apelului, în raport cu regulile și legislația în vigoare.

Consideră că, atât în cererea de contencios administrativ cât și în cererea de apel, a făcut trimitere la temeinicia pretențiilor formulate, dar au fost ignorate de instanțele ierarhic inferioare.

Instanța de apel, respingând apelul declarat de apelant și menținând hotărârea primei instanțe, nu s-a expus asupra argumentelor principale invocate de către recurent-apelant, iar decizia Curții de Apel Chișinău fiind adoptată pripit, fără o apreciere a argumentelor și probelor invocate, iar faptul dat indică incontestabil la încălcarea de către instanța de apel a normelor de drept procedural, precum și la examinarea superficială atât a apelului, cât și a cauzei deduse judecării.

Astfel, este de părerea că instanța de apel a soluționat prezenta cauză fără să furnizeze răspunsurile la întrebările care sunt pertinente pentru rezultatul procesului și necesită un răspuns special în hotărâre.

A solicitat admiterea recursului, casarea integrală a deciziei instanței de apel cu emiterea a unei noi decizii de admitere a acțiunii depuse.

În conformitate cu art. 244 alin.(1) din Codul administrativ, hotărârile curții de apel ca instanța de fond, precum și deciziile instanței de apel pot fi contestate cu recurs.

În conformitate cu art. 245 alin.(1) și (2) din Codul administrativ, recursul se depune la instanța de apel în termen de 30 de zile de la notificarea deciziei instanței de apel, dacă legea nu stabilește un termen mai mic. Motivarea recursului se prezintă Curții Supreme de Justiție în termen de 30 de zile de la notificarea deciziei instanței de apel. Dacă se depune împreună cu cererea de recurs, motivarea recursului se depune la instanța de apel.

Curtea de Apel Chișinău a pronunțat decizia contestată la 17 noiembrie 2021.

Actele cauzei nu atestă faptul când dispozitivul deciziei instanței de apel a fost notificată participanților al proces.

Recursul nemotivat a fost depus de SRL „Mivaro-Grup”, la 19 noiembrie 2021 (f.d. 127-128).

Decizia motivată a Curții de Apel Chișinău a fost recepționată de recurent la 20 ianuarie 2022, iar de către avocatul Andrei Mațco, la 19 ianuarie 2022 (f.d.131,132). La 17 februarie 2022 a fost depus recurs motivat (f.d.136-138).

Astfel, recursul nemotivat depus la 19 noiembrie 2021 și motivarea recursului depusă la 17 februarie 2022, sunt în termen.

La 01 martie 2022, Curtea Supremă de Justiție a expediat în adresa intimatului copia recursului depus de SRL „Mivaro-Grup”, cu înștiințarea despre posibilitatea depunerii referinței (f.d. 140). Până la momentul examinării cauzei, nu a fost depusă nici o referință.

Examinând temeiurile invocate în recursul depus de avocatul Andrei Mațco, în interesele SRL „Mivaro-Grup”, în raport cu materialele cauzei, Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție îl consideră inadmisibil, din următoarele motive.

În conformitate cu art.246 alin. (1) Cod administrativ, Curtea Supremă de Justiție examinează din oficiu admisibilitatea cererii de recurs. Dacă este inadmisibil, recursul se declară ca atare printr-o încheiere, iar în acord cu alin.(2) din art.246 Cod administrativ, recursul se declară inadmisibil în special în cazurile enumerate la literele a)-f). Din analiza acestor prevederi, rezultă că admisibilitatea/inadmisibilitatea recursului, în special, nu se limitează doar la temeiurile menționate ci urmează să însușească în condițiile Codului administrativ exercitarea efectivă a unui control de legalitate, veritabil bazat pe temeiuri concludente și serioase.

Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține că sintagma „în special” denotă caracterul neexhaustiv al temeiurilor de inadmisibilitate și în același timp oferă un drept exclusiv al instanței de recurs de a filtra cererile de recurs care nu prezintă o motivare suficient de serioasă și care pe cale de consecință nu pot însuși un eventual succes rezultat din examinarea cererii în completul de 5 judecători.

În această ordine de idei, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ reține că, Codul administrativ dezvoltă nu doar caracterul nedevolutiv al recursului dar și cerința de seriozitate a cererii din perspectiva invocării unor veritabile și esențiale încălcări de drept procedural și material capabile să răstoarne deciziile instanței de apel contestate sau, după caz, hotărârile Curții de Apel ca primă instanță într-o eventuală examinare în fond și invocare *ex officio* a erorilor de drept.

Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ notează că pentru a trece testul de admisibilitate, cererea de recurs trebuie să conțină o motivare convingătoare și întemeiată în condițiile nominalizate mai sus. Acest argument rezultă și din particularitățile de formă ale reglementării recursului în Codul administrativ și anume din sintagma „motivarea recursului” de la art.245 alin. (2) din Codul administrativ. În consecutivitate, motivarea cererii de recurs în circumstanțele expuse se referă la formalitățile pe care trebuie să le întrunească cererea în vederea rezistării testului și filtrului de admisibilitate.

De asemenea, Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții

Supreme de Justiție accentuează că admisibilitatea recursului trebuie privită și în contextul rolului și funcției legale a instanței judecătorești supreme care constă, în special în asigurarea și interpretarea uniformă a legilor la examinarea cauzelor de contencios administrativ. Astfel, motivarea oricărei cereri de recurs trebuie să țină cont pentru a trece filtrul de admisibilitate și a avea succes, de aceste însușiri de ordin legal fundamental.

În acest sens, CtEDO în jurisprudența sa constantă statuează că dreptul de acces la instanțe nu este absolut. Există limitări implicit admise [Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230]. Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45). Curtea a mai reiterat că modul de aplicare a articolului 6 procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective, urmând de ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem. (Botten v. Norway, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-1, p. 141, § 39). La fel, conform jurisprudenței CtEDO, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt, pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (a se vedea Helmers c. Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

În circumstanțele menționate, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a declara inadmisibil recursul depus de către avocatul Andrei Mațco, în interesele SRL „Mivaro-Grup”.

În conformitate cu art.230 și art.246 din Codul administrativ, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Recursul depus de avocatul Andrei Mațco, în interesele SRL „Mivaro-Grup”, se declară inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Ala Cobăneanu

judecătorii

Iurie Bejenaru

Aliona Miron